

Bloedsinaasappel

Harriet Tyce

Bloedsinaasappel

Ik heb het gedaan. Ze zouden me moeten opsluiten.

ISBN 978-90-225-9596-1

ISBN 978-94-023-1947-7 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Blood Orange*

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp: 20Ten Creative, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Shutterstock

Auteursfoto: © Rory Lewis Photography

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 Harriet Tyce

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn gezin

Proloog

Eerst steek je een sigaret op. De rook kringelt even rond en stijgt dan op naar het plafond. Bij de eerste trek prikt het in je keel, vervolgens sijpelt de rook door naar je longen en glijdt tintelend je bloedbaan binnen. Je legt de peuk in de asbak voordat je je omdraait om alles klaar te zetten. Geknield buig je je over de rug van de bank en knoopt het touw vast aan de boekenplank terwijl de rook langs je gezicht omhoog glijdt en je ogen doet tranen.

Vervolgens wikkel je een zijden sjaaltje om het touw zodat het zachter aanvoelt en je trekt er één, twee keer aan om je ervan te verzekeren dat het stevig vastzit. Je hebt dit eerder gedaan. Je hebt geïmagineerd, getest. Je hebt het precies uitgemeten, de grenzen bepaald. Tot daar en niet verder. Geen harde ruk. Een kleine dood, meer is niet gewenst.

Het scherm staat klaar, de film die je hebt uitgekozen kan worden afgespeeld.

En om het af te maken de sinaasappel die je hebt klaargelegd op een bordje. Je pakt het mes, een scherp exemplaar met houten heft en een vlekkerig stalen lemmet, en steekt dat in de vrucht. Een helft, een kwart. Een achtste. De buitenste schil oranje, de laag eronder wit, het vruchtvlees aan de randen uitlopend naar rood, een zonsondergang-spectrum.

Dit zijn alle texturen die je nodig hebt. De prikkende rook in de lucht, de figuurtjes op het scherm die voor je ogen dansen. Het beschermende laagje zijde zacht op het ruwe touw. Het bonken van het

bloed in je oren als je dicht- en dichterbij komt, de zoetzure stoot citrus op je tong om je terug te halen van daar naar hier, voordat je het punt kunt bereiken waarop er geen weg terug meer is.

Het werkt altijd. Je weet dat je veilig bent, alleen.

Achter de gesloten deur, alleen jij en dat verrukkelijke hoogtepunt dat je dadelijk zult bereiken.

Binnen enkele hartslagen.

1

De oktoberhemel hangt grijs boven me en mijn rolkoffertje is zwaar, maar ik wacht op de bus en tel mijn zegeningen. De rechtszitting is achter de rug, voortijdig beëindigd na een juridisch dispuut op basis van ontoereikend bewijs. Het is altijd fijn om een lange neus te kunnen maken naar het OM, en mijn cliënt is dolblij. En het mooiste van allemaal: het is vrijdag. Weekend. Lekker een paar dagen thuis. Ik heb al plannen gemaakt – vanavond ga ik het anders aanpakken. Eén drankje, hooguit twee, en dan ben ik weg.

De bus stopt en we rijden terug over de Theems.

Bij het advocatenkantoor aangekomen ga ik rechtstreeks naar de administratie en wacht daar tot ik word opgemerkt tussen de rinkelende telefoons en het zoemen van het kopieerapparaat.

Uiteindelijk kijkt Mark op. ‘Goedenavond. De procureur heeft gebeld. Ze zijn erg blij dat u die beroving van tafel hebt gekregen.’

‘Dank je wel, Mark. Het bewijs voor de identificatie was waardevol. Maar ik ben blij dat het achter de rug is.’

‘Mooi resultaat. Voor maandag staat er niks, maar dit is voor u binnengekomen.’ Hij wijst op een dun stapeltje papieren op zijn bureau, bijeengebonden met een roze lint. Het ziet er niet erg indrukwekkend uit.

‘Mooi, dank je wel. Wat is het?’

‘Een moordzaak. En u hebt de leiding,’ zegt hij, terwijl hij me met een knipoog de papieren overhandigt. ‘Mooie klus, mevrouw.’

Hij loopt het vertrek uit voordat ik kan reageren. Ik sta daar met

dat bundeltje papier in mijn hand terwijl het ondersteunend personeel en de advocaat-stagiairs voorbijlopen in de vaste vrijdagspits. Een moordzaak. Ik krijg mijn eerste moordzaak. Hier heb ik mijn hele loopbaan naartoe gewerkt.

‘Alison. Alison!’

Ik moet me inspannen om mijn aandacht op de sprekers te richten.

‘Ga je mee een borrel doen? We vertrekken zo.’ Sankar en Robert, beiden strafpleiter, beiden dertigers, op de voet gevolgd door een hele rits stagiairs. ‘We hebben met Patrick afgesproken bij de Dock.’

Zijn woorden dringen tot me door. ‘Patrick? Welke Patrick? Bryars?’

‘Nee, Saunders. Eddie heeft net een zaak met hem afgerond en dat gaan ze vieren. Die fraudezaak, die is nu eindelijk afgesloten.’

‘Goed. Ik berg dit even op, ik zie jullie daar wel.’ Ik loop weg met gebogen hoofd, mijn map tegen me aan geklemd. Mijn hals gloeit en ik wil niet dat iemand de rode vlekken ziet.

Veilig in mijn eigen kamer doe ik de deur dicht en bekijk mijn gezicht. Lippenstift op, de verhitte gloed afzakken met poeder. Mijn handen trillen te hevig voor eyeliner, maar ik borstel mijn haar en doe nog wat parfum op. Nergens voor nodig om de stank van de cellen bij me te blijven dragen.

Ik schuif de papieren achteraan op mijn bureau en zet het foto-lijstje recht dat ik daarbij opzij stoot. De vrijdagmiddagborrel. Maar ik neem er maar één.

Vanavond gaat het netjes volgens plan.

Onze groep vult het halve souterrain van de bar, een smoezelig tentje waar voornamelijk strafpleiters en hun kantoormedewerkers komen. Als ik de trap af kom, zwaait Robert met zijn glas naar me en ik ga naast hem zitten.

‘Wijn?’

‘Wijn. Zeker weten. Maar ik drink er maar één. Ik wil vanavond vroeg thuis zijn.’

Niemand reageert. Patrick heeft me niet begroet. Hij zit aan het andere uiteinde van de tafel, diep in gesprek met een van de advocaat-stagiaires – die Alexia – en heeft een glas rode wijn in de hand. Gedistingeerd, knap. Ik dwing mezelf om mijn blik af te wenden.

‘Je ziet er goed uit, Alison. Naar de kapper geweest?’ Sankar is opgewekt. ‘Vinden jullie ook niet dat ze er goed uitziet, Robert, Patrick? Patrick?’ Meer nadruk. Patrick kijkt niet eens op.

Robert wendt zich af van een van de kantoormedewerkers met wie hij zat te praten, knikt en proost dan met zijn grote glas bier naar me. ‘Je hebt een moordzaak gekregen, goed gedaan! Onder jouw leiding zelfs. Voordat je het weet ben je Queen’s Counsel. Heb ik het niet gezegd, toen je het vorig jaar zo goed had gedaan bij het hof van beroep?’

‘Laten we niet op de zaken vooruitlopen,’ zeg ik. ‘Maar bedankt. Wat ben je opgewekt vandaag.’ Mijn toon is vrolijk. Het kan me niet schelen of Patrick me heeft zien binnenkomen of niet.

‘Het is vrijdag en ik ga een week naar Suffolk. Zou jij ook eens moeten proberen, vakantie nemen.’

Ik glimlach en knik. Natuurlijk zou ik dat moeten proberen. Een weekje aan de kust misschien. Even stel ik me voor hoe ik door de golven huppel, zoals je altijd ziet op de speelse portretten in een bepaald type vakantiehuysjes. Daarna zou ik fish and chips eten op het strand, dik ingepakt tegen de koude oktoberwind vanaf de Noordzee, om vervolgens een vuurtje te maken in de houtkachel van mijn precies goed ingerichte huysje. Dan herinner ik me de dossiers die op mijn bureau liggen. Nu niet.

Robert schenkt weer wijn in mijn glas. Ik drink ervan. Gesprekken om me heen, Robert die iets roept tegen Sankar en Patrick en dan weer tegen mij, pieken en dalen van flauwe grappen en gelach. Nog meer wijn. Weer een glas. Nieuwe juristen voegen zich bij ons, iemand zwaait met een pakje sigaretten en gaat ermee de tafel rond. We roken buiten, het eeuwige nee, nee, laat mij nieuwe kopen, ik

biets altijd van jou, gevolgd door gezoek naar kleingeld en gestommel op de trap naar boven, waar achter de bar sigaretten verkocht worden, en geen Marlboro Light, alleen Camel maar wat maakt het ook eigenlijk uit ja we nemen nog een wijntje en weer een glas en nog een en dan shotjes, een donker, kleverig goedje, en de ruimte om me heen met het gepraat en de moppen begint steeds sneller te tolleren.

‘Ik dacht dat jij vroeg weg wilde.’ Opletten nu. Patrick, pal voor mijn neus. Vanuit bepaalde hoeken ziet hij eruit als een zilvergrijze Clive Owen. Ik probeer die kant van hem te zien, mijn hoofd schuin, eerst de ene kant op, dan de andere.

‘Jezus, je bent bezopen.’

Ik wil zijn hand pakken, maar hij trekt hem met een fel gebaar terug en kijkt om zich heen. Ik ga weer op mijn stoel zitten en strijk mijn haar uit mijn gezicht. Alle anderen zijn nu weg. Waarom heb ik daar niks van gemerkt?

‘Waar is iedereen?’

‘Naar een club. Swish. Zin om ook te gaan?’

‘Ik dacht dat jij met Alexia zat te praten.’

‘Dus je hebt me wel gezien toen je binnenkwam. Ik vroeg me af...’

‘Jij negeerde mij. Je keek niet eens op om hallo te zeggen.’ Ik probeer tevergeefs mijn verontwaardiging te verbergen.

‘Hé, maak je niet zo druk. Ik gaf Alexia loopbaanadvies.’

‘Ja ja, dat zal wel.’ Te laat, de jaloezie is aan alle kanten merkbaar. Waarom heeft hij altijd die uitwerking op me?

We lopen samen naar de club. Ik probeer een paar keer zijn arm te pakken, maar hij trekt hem terug, en voordat we bij de ingang komen, duwt hij me een donker hoekje tussen twee kantoorpanden in en pakt nadrukkelijk mijn kaken beet. ‘Hou je handen thuis als we binnen zijn.’

‘Ik hou altijd mijn handen thuis.’

‘Gelul, Alison. De laatste keer dat we hierheen gingen, probeerde je me te bespringen. Het lag er heel dik bovenop. Ik probeer je alleen maar te beschermen.’

‘Jezelf zal je bedoelen. Je wilt gewoon niet met mij gezien worden. Ik ben te oud...’ Mijn stem sterft weg.

‘Als je zo begint, kun je beter naar huis gaan. Ik probeer je reputatie te beschermen. Al je collega’s zijn hier.’

‘Je wilt het aanleggen met Alexia, ik loop je alleen maar in de weg.’ De tranen lekken uit mijn ogen, mijn waardigheid is nu ver te zoeken.

‘Ga nou geen scène maken.’ Zijn mond is vlak bij mijn oor, de woorden zacht uitgesproken. ‘Als je een scène maakt, praat ik nooit meer met je. En nu van me afblijven.’

Hij duwt me weg en loopt de hoek om. Ik strompel op mijn hoge hakken weg en zoek met één hand steun bij de muur om op de been te blijven. In plaats van de ruwe textuur van cement en baksteen belandt mijn hand op een kleverige substantie. Als ik weer stevig op beide benen sta, ruik ik aan mijn hand en moet kokhalzen. Stront. Een of andere grapjas heeft stront over de hele muur van het steegje gesmeerd. De lucht werkt ontvullender dan alles wat Patrick me zojuist heeft toegebeten.

Moet ik dit opvatten als een teken dat ik beter kan vertrekken? Mooi niet. Ik laat Patrick niet achter in een club met allemaal jonge vrouwen die niets liever willen dan een goede indruk maken op een van de belangrijkste procureurs van het kantoor. Ik veeg de ergste viezigheid af aan een schoon stukje muur, loop zelfverzekerd naar Swish en glimlach naar de portier. Als ik mijn handen maar lang genoeg was, krijg ik de stank wel weg. Niemand hoeft hier iets van te merken.

Tequila? Ja, tequila. En nog een shot. Jawel, een derde. De muziek beukt. Dansen met Robert en Sankar, dan met de juristen van kantoor, daarna de stagiairs voordoen hoe het moet, lachend, handen

beetpakken en rondtollen en dan weer in mijn eentje dansen, met mijn armen zwaaiend boven mijn hoofd, ik ben weer twintig en volkomen zorgeloos. Weer een shotje, daarna gin-tonic, mijn hoofd draait slap achterover op de beat terwijl mijn haar rond mijn gezicht valt.

Patrick moet hier ergens zijn, maar het kan me niet schelen, ik zoek niet naar hem, ik heb zeker niet het idee dat hij nu innig aan het dansen is met Alexia, met een glimlach op zijn gezicht die hij voor mij zou moeten bewaren. Ik kan dit ook. Ik loop naar de bar, een beetje heupwiegend. Ik zie er goed uit. Mijn donkere haar artistiek uit mijn gezicht gekamd, fit voor iemand van bijna veertig – net zo fit als al die twintigers hier. Zelfs Alexia. Vooral Alexia. Patrick komt er nog wel achter o wat zal hij balen als hij merkt dat hij zijn kans is misgelopen en dat hij het verpest heeft...

Een nieuw nummer, met een zwaardere beat, en twee mannen duwen me opzij om op de dansvloer te komen. Ik wankel en verlies mijn evenwicht, kan de val niet stoppen, mijn telefoon valt uit mijn zak en belandt kletterend op de vloer. Ik bots tegen een vrouw op die een glas rode wijn in haar hand heeft en de wijn vliegt alle kanten op, over haar gele jurkje en op mijn schoenen. De vrouw bekijkt me vol afkeer en wendt zich dan af. Mijn knieën zijn nat van de gemorste wijn en ik probeer mezelf een beetje te fatsoeneren voordat ik overeind kom.

‘Ga staan.’

Ik kijk omhoog en weer omlaag. ‘Laat me met rust.’

‘Niet als je er zo belabberd aan toe bent. Kom hier.’

Patrick. Ik kan wel janken. ‘Lach me niet uit.’

‘Ik lach je niet uit. Ik wil dat je opstaat en vertrekt. Zo is het wel genoeg voor één avond.’

‘Waarom wil je me helpen?’

‘Iemand moet het doen. Al je collega’s hebben een tafel gevonden en zitten daar prosecco te hijsen. Ze merken het niet eens als je weggaat.’

‘Ga je mee?’

‘Als je nu vertrekt, ja.’ Hij steekt een hand uit en trekt me over-eind. ‘Ga maar vast, ik zie je buiten.’

‘Mijn telefoon...’ Ik speur de vloer om me heen af.

‘Wat is daarmee?’

‘Laten vallen.’ Ik zie hem liggen onder een tafeltje aan de rand van de dansvloer.

Er zit een barst in het scherm en hij plakt van het bier. Ik veeg het toestel af aan mijn rok en sleep mezelf de club uit.

Hij raakt me niet aan als we naar het advocatenkantoor lopen. We zwijgen, praten er niet over. Ik maak de deur open en slaag er bij de derde poging in de juiste code voor het alarm in te toetsen. Hij loopt achter me aan naar mijn kamer, rukt me de kleren van het lijf zonder me te kussen en duwt me dan voorover op het bureau.

Ik kom overeind, ga weer rechtop staan en kijk hem aan. ‘We moeten dit niet doen.’

‘Dat zeg je elke keer.’

‘Ik meen het.’

‘Ook dat zeg je elke keer.’ Hij trekt me lachend tegen zich aan en kust me. Ik wend mijn hoofd af, maar hij pakt mijn gezicht beet en draait het naar zich toe. Even is mijn mond star op de zijne, maar dan word ik overmand door zijn geur, zijn smaak.

Harder. Sneller. Mijn hoofd bonkt tegen de dossiers op het bureau als hij van achteren in me stoot, even wacht, zich verplaatst.

‘Ik heb niet gezegd...’ begin ik, maar hij lacht en legt me met een geluidje het zwijgen op. Eén hand trekt aan mijn haar terwijl de andere me plat op het bureau drukt en mijn woorden gaan over in een snik, een kreetje. Ik bonk telkens opnieuw tegen het bureau en dan vallen de dossiers en ze raken in hun val het fotolijstje en dat valt ook en het glas gaat aan diggelen en het wordt te veel maar ik kan hem niet laten ophouden en ik wil hem niet laten ophouden maar toch ook wel, en meer en meer en nee niet stoppen, stop het

doet pijn, niet stoppen tot er een kreun klinkt en hij is klaar, veegt zichzelf schoon en recht zijn rug.

‘We moeten hier mee ophouden, Patrick.’ Ik kom van het bureau af, hijs mijn slip en mijn panty op en trek mijn rok netjes over mijn knieën. Hij maakt zijn broek dicht en stopt zijn overhemd in. Ik probeer de knoopjes van mijn blouse dicht te krijgen.

‘Je hebt er eentje afgerukt,’ zeg ik. Mijn vingers trillen.

‘Dat kun je er vast wel weer aannaaien.’

‘Maar niet nu.’

‘Niemand die het ziet. Er is hier geen mens. Iedereen ligt te slapen, het is bijna drie uur.’

Ik speur om me heen en zie het knoopje op de vloer liggen. Ik steek mijn voeten in mijn schoenen en stoot struikelend tegen het bureau. De kamer draait, mijn hoofd wordt weer wazig.

‘Ik meen het, dit kan zo niet langer.’ Ik doe hard mijn best om niet te gaan huilen.

‘Zoals ik al zei: dat zeg je elke keer.’ Hij kijkt me niet aan als hij zijn jasje weer aantrekt.

‘Ik kap ermee. Ik kan dit niet meer.’ Nu moet ik echt huilen.

Hij komt naar me toe gelopen en neemt mijn gezicht tussen zijn handpalmen. ‘Alison, je bent dronken. Je weet zelf ook wel dat je er niet mee wilt stoppen. En ik ook niet.’

‘Deze keer meen ik het.’ Ik deins achteruit, probeer resoluut over te komen.

‘We zullen zien.’ Hij buigt zich naar me toe en drukt een kus op mijn voorhoofd. ‘Ik ga nu. We hebben het er volgende week wel over.’

Patrick vertrekt voordat ik er nog iets tegenin kan brengen. Ik laat me in de fauteuil in de hoek zakken. Was ik nou maar niet zo dronken geworden. Met de mouw van mijn jasje veeg ik het snot en de tranen van mijn gezicht, tot mijn hoofd slap op mijn schouder valt en de vergetelheid zich aandient.

2

‘Mama, mama, mama!’

Mijn ogen zijn gesloten en ik heb het warm en ik lig in mijn bed en wat is het fijn dat Matilda me komt begroeten.

‘Mama! Je hebt in je stoel geslapen. Waarom heb je in je stoel geslapen?’

Stoel. Niet mijn bed. Stoel.

‘Doe je ogen eens open, mama. Papa en ik zijn er!’

Het is ook geen droom. Ik doe één oog open en weer dicht. ‘Te fel. Het is te fel. Doe alsjeblieft het licht uit.’

‘Het licht is niet aan, gekke mama. Het is morgen.’

Ik doe mijn ogen open. Het is mijn kamer op kantoor, de plek van mijn werkweek, vol mappen met opdrachten, wetboeken, de puinhoop van gisteravond. Mijn dochter hoort hier niet voor me te staan, met één hand uitgestoken naar mijn knie. Ze hoort thuis ingestopt in bed te liggen, of aan de keukentafel te zitten ontbijten. Maar ze is er wel. Ik leg mijn hand op de hare, waarna ik mezelf enigszins probeer te fatsoeneren.

Ik zit opgekruld in de fauteuil, tegen één kant geleund. Als ik overeind kom, voel ik dat mijn linkervoet slaapt. Ik beweeg mijn benen en krimp ineen als het bloed in mijn ledematen terugkeert. Maar dat is niet het pijnlijkst. Flitsen van gisteravond schieten door mijn hoofd. Ik zie het bureau boven Matilda’s hoofd, schaduwen van Patrick die in me stoot terwijl zij zich naar me toe buigt en me omhelst. Ik sla mijn armen om haar heen en snuif de geur van haar

hoofd op. Mijn bonkende hart komt enigszins tot bedaren. Er is niets om me zorgen over te maken. Ik ben gewoon op kantoor in slaap gevallen nadat ik een beetje te veel gedronken had, dat is alles. Meer is er niet gebeurd. En ik ben gekapt met Patrick. Het komt allemaal goed. Misschien.

Eindelijk vind ik de kracht om naar Carl te kijken. Hij staat tegen de deurpost geleund, en de teleurstelling is van al zijn trekken af te lezen, de groeven van zijn neus naar zijn mond zijn sterk gepro-
nonceerd. Hij draagt een spijkerbroek en een hoodie, zoals ge-
woonlijk, maar het zilver in zijn haar en de strengheid van zijn ge-
zicht geven hem de uitstraling van iemand die tientallen jaren
ouder is dan ik.

Ik schraap mijn keel, met een droge mond, en zoek naar de woor-
den waarmee ik dit allemaal zou kunnen laten verdwijnen.

‘Ik ben vanuit de club hierheen gegaan om mijn nieuwe opdracht
op te halen en toen wilde ik even zitten, en voordat ik het wist...’

Carls blik is strak. ‘Dat dacht ik al.’

‘Het spijt me. Ik had echt eerder naar huis willen komen.’

‘Kom op, ik ken je toch. Maar ik had gehoopt dat je je deze keer
wat volwassener zou gedragen.’

‘Sorry, het was niet mijn bedoeling...’

‘Ik hoopte al dat je hier zou zijn, dus ik dacht: laten we haar gaan
halen en samen naar huis gaan.’

Matilda begint rond te lopen. Voordat ik het in de gaten heb
kruipt ze onder het bureau. Een plotselinge kreet en dan krabbelt ze
er weer onder vandaan, recht op mij af.

‘Mama, kijk, mama, mijn hand, mijn hand doet pijn. Pijn...’ Het
gesnik overstemt haar woorden.

Carl duwt me opzij, pakt haar hand, veegt hem af met een tissue
en houdt die naar mij omhoog. Er zit bloed aan.

‘Waarom liggen hier glasscherven op de vloer?’ Zijn toon is
scherp, gespannen, zelfs terwijl hij Matilda sust.

Ik kom langzaam overeind uit de stoel, kruip onder het bureau

en vis het fotolijstje dat gisteren is omgestoten eronder vandaan. Matilda glimlacht naar me vanachter het kapotte glas.

‘Mijn foto lag op de grond. Waarom lag hij op de grond?’ Ze begint nog harder te snikken.

‘Ik moet hem er per ongeluk af gestoten hebben. Het spijt me, liefje.’

‘Kijk dan ook uit.’ Carl is kwaad.

‘Ik wist niet dat jullie zouden komen.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik moet toch gewoon Matilda kunnen meenemen naar jouw kantoor.’ Hij zwijgt even. ‘En daar gaat het niet om. Het zou niet nodig moeten zijn. Je had gisteravond thuis moeten zijn. Als een normale moeder.’

Daar heb ik niet van terug. Ik ruim de rest van de glasscherven op en wikkel er een oude krant omheen voordat ik ze in de prullenmand gooi. De foto van Matilda is onbeschadigd. Ik haal hem uit het kapotte lijstje en zet hem tegen een hoek van mijn computer voordat ik mijn blouse instop in mijn rok. Carls gezicht staat woest, met gefronste wenkbrauwen – en dan gaat zijn woede langzaam over in een uitdrukking van diepe treurnis. Het is alsof mijn keel wordt dichtgesnoerd en ik word overmand door een scherp schuldgevoel en wroeging, zo hevig dat de bittere smaak van mijn kater erdoor wordt afgezwakt.

‘Het spijt me. Ik deed het niet expres.’

Hij zwijgt een hele tijd, de vermoedheid in zijn gezicht gegroefd.

‘Je ziet er moe uit. Het spijt me echt, Carl.’

‘Ik ben doodop, ja. Veel te lang opgebleven om op jou te wachten. Ik had ook niet zo stom moeten zijn om te verwachten dat je naar huis zou komen.’

‘Had me dan gebeld.’

‘Dat heb ik gedaan. Je nam niet op.’

Gekweld door zijn toon haal ik mijn telefoon uit mijn tas. Twaalf gemiste oproepen. Vijftien berichten. Ik verwijder ze. Het is te veel, het is nu toch te laat. ‘Sorry. Ik zal het nooit meer doen.’

Hij slaakt een diepe zucht. ‘Laten we geen ruzie maken waar Tilly bij is. Je bent er nu, we zijn samen.’ Hij komt naar me toe en legt een hand op mijn schouder, en even leg ik de mijne er bovenop, tot hij zijn greep verstevigt en me door elkaar schudt. ‘Tijd om naar huis te gaan.’

Dan ziet hij mijn telefoon. Hij pakt hem op en bekijkt de barst in het scherm. ‘Echt, Alison. Dat ding is nog maar een paar maanden geleden gerepareerd.’ Hij zucht weer. ‘Ik zal het wel weer voor je regelen.’

Ik spreek hem niet tegen en loop gedwee achter hem aan het gebouw uit.

De rit naar Archway gaat snel. Auto’s en bussen rijden in elkaars slipstream door de verlaten straten. Ik leun met mijn hoofd tegen het raampje terwijl ik de jammerlijke resten van gisteravond bekijk. Hamburgerwikkels, flesjes, en hier en daar een kleine straatveegwagen met draaiende borstels om de sporen van de vrijdagnacht te wissen.

Gray’s Inn Road. Gietijzeren hekken die het zicht op de uitgestrekte gazons belemmeren. Roseberry Avenue, Sadler’s Wells – het doet me denken aan boeken die ik lang geleden heb gelezen. *No Castanets at the Wells*, *Veronica at the Wells*. Hoe heette dat andere ook alweer? Ik weet het al: *Masquerade at the Wells*. Maskers, een dubbelleven, daar weet ik alles van. Ik knijp mijn handen in elkaar tot de knokkels wit wegtrekken en probeer er niet aan te denken hoe de rest van Patricks avond verlopen kan zijn. Geloofde hij me toen ik zei dat ik ermee wil kappen? Is hij naar huis gegaan of ging hij meteen weer op stap, op zoek naar een vervangster?

Carl buigt zich vanaf het stuur naar me toe en legt zijn hand over de mijne. ‘Wat ben je gespannen. We zijn bijna thuis.’

‘Het spijt me echt, Carl. En ik ben moe. Ja, ik weet het, we zijn allemaal moe.’

Ik draai me verder van hem vandaan en probeer het schuldgevoel van me af te zetten terwijl ik uit het raam blijf kijken. We zijn

nu voorbij Angel, bij de restaurants van Upper Street, waar het goed begint en slecht eindigt, met een filiaal van Wetherspoon op Highbury Corner. De bloembakken langs Holloway Road, studentenkamers boven curryzaakjes en die merkwaardige rij winkels met latex kleding voor mensen met een bepaalde smaak – waarschijnlijk ook die van Patrick.

‘Is de zitting goed gegaan?’ verbreekt Carl de stilte als we heuvelopwaarts naar huis rijden. Ik word van mijn stuk gebracht door zijn toon, die opeens een stuk vriendelijker klinkt. Misschien is hij niet meer kwaad.

‘De zitting?’

‘De zaak waar je deze week mee bezig was, die overval.’

‘Die is voortijdig beëindigd...’ Mijn woorden komen van heel ver, alsof ze vele meters door water moeten afleggen, en mijn zware hoofd drijft.

‘Dus volgende week ben je vrij? Het zou fijn zijn als je eens wat tijd kon doorbrengen met Tilly.’

Niet langer onder water. Met een ruk kom ik boven, sputterend en happend naar adem. Hij is dus nog wel kwaad.

‘Wil je me iets duidelijk maken?’

‘Je hebt het de laatste tijd wel erg druk.’

‘Je weet hoe belangrijk dit voor me is. Voor ons. Val me nou alsjeblieft niet aan.’

‘Ik val je niet aan, Alison. Ik zei dat het fijn zou zijn, meer niet.’

Het verkeer valt stil bovenaan op Holloway, bij de afslag naar Archway. Thuis. Oost, west, thuis best. Ik voel in mijn zak of mijn telefoon er nog in zit, maar weerhoud mezelf ervan te checken of Patrick nog een bericht heeft gestuurd. Dan stap ik uit en wend me tot Matilda, met een glimlach op mijn gezicht gebeiteld. Ze pakt mijn hand als we naar binnen lopen.

Onder de douche boen ik alle sporen van Patrick van mijn lijf. Ik probeer niet te denken aan mijn hoofd dat tegen het bureau geduwd

werd, met hem zo volhardend boven me, de druk die harde randen in al mijn zachte oppervlakken dreef. Ik eet het broodje bacon op dat Carl voor me op het aanrecht heeft klaargezet, het vet half gestold, en ik concentreer me op de geluiden van Matilda die in de tuin aan het spelen is. Ze banjert door hopen bladeren en scharrelt over het gras, op en neer. Ze is als een pendel die heen en weer zwaait tussen deze realiteit en die andere, die mij nog steeds geen bericht stuurt, hoe streng ik mezelf ook toespreek om niet steeds te kijken. Ik sla het dossier van de moordzaak open en sluit het weer. Met moeite weersta ik de verleiding om me onder te dompelen in de papieren, om me terug te trekken achter de verklaringen en samenvattingen in plaats van de realiteit van mijn eigen leven onder ogen te zien, de puinhoop die ik ervan maak, en alles wat ik Carl en Tilly aandoe. Maar ik weet dat ik het alleen maar erger zal maken als ik nu ga werken. Dat komt later wel.

Lunch met vrienden, Carl kookt. Het beste is niet goed genoeg voor deze mensen, die hij al kent sinds de universiteit. In de oven ligt een lamsbout te garen, de scherpe geur van rozemarijn hangt in de lucht. De keuken is brandschoon geboend, als een fotolijst die wacht om gevuld te worden. Carl heeft de tafel al gedekt, de servetten stijf gevouwen naast de borden met al die messen en vorken. Het schoolbord in de hoek is ontdaan van de activiteiten van deze week, niet langer een litanie van zwemles, boodschappen en de afspraken met Carls mannengroep, er staat nu alleen *Hoera, weekend!* in Matilda's zorgvuldige handschrift, met een tekening van twee stokpoppetjes hand in hand, het ene groot, het andere klein.

Het aanrecht is leeggeruimd, de kastdeurtjes gesloten, een rits witte oppervlakken daagt me blanco uit. Ik probeer de bos witte lilies te herschikken die Carl in een vaas heeft gezet, maar er vallen dikke toeven geel stuifmeel op tafel. Ik veeg ze weg met mijn mouw en wend me snel af.

Ik voeg me bij Matilda in de tuin en bewonder het spinnenweb dat de zwarte-bessenstruik bedekt, en de verzameling takjes in de

hulstboom waarin duidelijk een nestje te herkennen is. *Mama, zie je dat? Misschien woont er een roodborstje.* Misschien.

‘We moeten voer halen, mama. Voor het vogeltje, zodat ze haar jonkies te eten kan geven.’

‘Dat is goed, liefje. We gaan pinda’s kopen.’

‘Geen pinda’s. Dat heb ik op school geleerd. Vogels houden van vetbollen met allemaal dingen erin.’

‘Dat klinkt smerig. Wat voor dingen?’

‘Ik weet niet. Zaadjes. Misschien wormen?’

‘Laten we het aan papa vragen, liefje. Misschien weet hij het. Of we zoeken het op.’

Carl roept ons binnen. De gasten zijn er, hij gaat de lamsbout uit de oven halen. Ik bewonder het vlees en loop dan naar de koelkast voor de drankjes, we vallen allebei als vanzelf terug in de rollen die we altijd op ons nemen wanneer Dave en Louisa komen eten. We hielden al uitgebreide weekendlunches met hen voordat we kinderen hadden, dagen waarop het langzaam donker wordt terwijl wij aan tafel de ene na de andere fles soldaat maken en ons volproppen met Carls maaltijd. Ik geef hun dochter Flora een glas sap en ontkurk de wijn.

‘Dave moet nog rijden, maar ik wil wel.’ Louisa reikt naar het glas dat ik heb ingeschonken.

‘Ga jij ook drinken, Alison?’ Carl kiepert chips in een kom. De lamsbout heeft hij afgedekt met folie.

‘Ja, waarom niet? Het is zaterdag.’

‘Ik zou denken dat je na gisteravond...’ Hij hoeft de zin niet af te maken.

‘Wat nou “na gisteravond”?’

‘Dat je misschien wel genoeg gedronken had. Ach, ik roep ook maar wat, hoor. Maak je geen zorgen.’

‘Ik maak me geen zorgen.’ Ik schenk voor mezelf meer wijn in dan de bedoeling was, de sauvignon blanc gutst over de rand van het glas.

Louisa houdt geboeid haar hoofd schuin. ‘Wat is er gisteravond gebeurd dan?’

Ik kijk naar haar gezicht in de hoop dat ik me die scherpe toon heb verbeeld. ‘Niks. Het was vrijdag, weet je wel...’

‘Mama was zo moe dat ze op haar werk in een stoel in slaap gevallen is! We zijn haar vanmorgen gaan halen. Papa zegt dat we goed voor haar moeten zorgen,’ doet Matilda een duit in het zakje. Ik sla mijn handen voor mijn gezicht en wrijf in mijn ogen.

‘Is mama op het advocatenkantoor in slaap gevallen? Dan moet ze wel heel moe geweest zijn. Hier, deze chipjes zijn voor jou en Flora. Ik weet dat ze veel trek heeft,’ zegt Louisa, waarna ze Matilda een bak chips in de hand stopt en met de meisjes naar de deur loopt.

Ja, ik was moe, meer niet. Doodmoe.

‘Dus je hebt eindelijk een moordzaak gekregen? Wat een goed nieuws. Je moet iemand op kantoor wel een enorme dienst bewezen hebben om dat voor elkaar te krijgen.’ Dave grijnst.

‘Allemaal bereikt door hard te werken, Dave. Ze heeft het ongetwijfeld verdiend.’ Louisa werpt hem een boze blik toe en heft haar glas naar me.

‘Wat is het voor zaak? Veel bloederige details? Vooruit, we willen alles horen.’

‘Dave, niet waar de kinderen bij zijn...’ zegt Louisa.

‘Eerlijk gezegd ben ik nog niet in de gelegenheid geweest om er serieus naar te kijken. Ik begin er morgen aan, proberen een eerste indruk te krijgen.’ Ik hef mijn glas naar Louisa en giet de inhoud naar binnen.

‘Ik dacht dat we morgen misschien een dagje op pad konden gaan,’ zegt Carl, en zijn gezicht betreft. ‘Tilly, had ik niet gezegd dat we iets leuks gingen doen?’

‘Ja, ik wil naar dat kasteel met het doolhof. Je had beloofd dat we met z’n drietjes zouden gaan, papa.’ Matilda trekt een pruillip als het vooruitzicht van een uitstapje haar door de neus geboord wordt.